

Цѣлъ день Бойко прекара въ сълзи. Какъ може тая работа: Тошко, Вѣнко, Славчо, Мичка... Всичкитѣ да учатъ, само той да не учи. Това не може да бжде. Нѣма мѣсто... Хмъ, колко мѣсто ще ти земе той... Колкото едно коте. Ще се смѣстятъ другарчетата му, и той ще приседне, тѣй, на крайчеца. Какво повече?

Вечеръта го свари клюмналъ до огнището. Майка му бърка качамака, котката се облизва край нея, а той все това мисли. По едно време главата му като че натежа отъ мисли, търкулна се полчка на рогозката. Котката го погали съ краче по главата и му замърка. Неусѣтно той заспа. Заспа и... засънува.

Ето ги другарчетата му, идатъ радостни и още отъ вратницата викатъ: „Ставай, Бойко, учителътъ те приема... Ние му се примолихме... На нашия чинъ ще бждешъ. Ще се смѣстимъ... Ставай!“.

Рипва той, наметва новото си палто, обува гуменитѣ си обуца, дето му ги купиха за Богородица, нахлупва каскета и обрмчва дългата торбица съ тетрадката, молива и календарчето, дето му ги донесе баща му отъ пазаря. И хуква като вѣтъръ къмъ училището. А тамъ се е струпалъ сума свѣтъ.

„Варда, — вика той и мѣта дългата торбица — варда!“ Всички се дрѣпватъ въ страни, той се изкачва по стълбитѣ, но тъкмо да прекрачи прага, учителътъ го пипва за рамото. „Стой... Приказката ми кажи, приказката за умния Божко... Ако я кажешъ, пускамъ те, не кажешъ ли я, нѣма“ — Ще я кажа, учителю, цѣла ще я кажа, азъ я чухъ отвѣнка... поема си дѣхъ и почва: — Имало едно момченце Божко, палаво и лудо. Що пакости, що чудо, цѣла махала дигнала рже отъ него. Но като тръгналъ Божко на училище... — Стига, брой ми сега...

— Едно, две, три... десеть, дваесе, трийсе... сто... сто и едно...

— Стоой! Пѣй ми сега... — Детенцеее хубавооо, пиленцеее любово... Кжде подъ мишничка, съ тазъ малка книжчицаа... Браво, бе Бойко, ха влизай вжтре, и сѣдай тамъ, ехе, на задния чинъ при Тошко и Вѣнко...

Така цѣла нощъ — ту разказва приказката, ту брои или пѣкъ пѣе. Но кой да го чуе? Баща му и майка му хъркатъ като заклани. Само котката мърка подъ главата му и го ближе по пламналото челце.

На заранъта слънцето пакъ надничаше въ първоотдѣленската стая, когато той бутна врата — премѣненъ, нагласенъ, съ дългата торбица презъ рамо. Децата се изсмѣха, а учителътъ сви вежди и му викна сърдито:

— Ама разбери бе, Бойко, разбери най-после, че нѣма мѣсто... Ее на, нѣма кжде да седнешъ.

— Азъ... Азъ си нося столче, учителю. — Измъкна той едно трикрако столче иззадъ гърба си и припна усмихнатъ къмъ чина на Вѣнко и Тошко. Стаята гръмна отъ радостни викове. Засмѣ се и учителътъ, като видѣ, какъ малкиятъ доброволецъ грижливо намѣсти столчето си до задния чинъ, седна и забърка въ дългата си торбица.

Стоянь Ц. Даскаловъ